

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo - Datum 25. 1. 2012

Skupina divadla HaDi Vaše jméno Dobroslava Vilhanová

Demografické údaje o respondentovi

Věk 56 Pohlaví mužské

Studium VŠ Povolání technik na elektrárně Dukovany

- Jak trávíte svůj volný čas?
- Já chodím na vernisáže, do divadla a na pivo.
- Takže je pro Vás kulturní život důležitý?
- Ano, je.
- Jak jste se k tomu vlastně dostal?
- Dostal jsem se k tomu přes svého kamaráda, který je předseda „Klubu přátel umění“ tady v Brně. Což je nějaká stará organizace ze začátku minulého století. A potom to postupně zaniklo a on to zase obnovil po převratě a teď je toho předseda. Já su toho členem nebo místopředseda. On má takovej, zdědil po svých předchůdcích takovou činnost, že pořádá přehlídky amatérských divadel a pořádá tady ty činnosti kolem amaterskýho divadla. No a já mu s tím pomáhám tak, že mu tam fotím, nahrávám a takový tyhle co je potřeba. Dělán to už asi deset let, no víc než deset let, možná patnáct, ale to nevdí. Takže chodím na všechny ty akce. Třeba teď jak je Divadelní přehlídka v Hodoníně, jak bývá na jaře v březnu. Bývalo to v Brně, dvakrát. Teďka už je to, kvůli nedostatku peněz je to z Brna pryč a dělá to jen Hodonín, protože to nikdo nechce pořádát. Kromě toho mám kamaráda v divadle, kterej mi obstarává lístky do divadla. Takže chodím na spoustu divadelních her.
- A jak jste se k tomu dostal, že i fotíte a nahráváte? Máte na to nějaké vzdělání?
- Přes toho kamaráda. Já jsem fotograf. Už pár desítek let fotografuju. Mám v tom velkou praxi. Fotil jsem kdeco a mimo to právě i divadlo. Na tom není dohromady nic složitýho. To chce akorát trpělivost a fotit a fotit a poučovat se z chyb. Pro mě byl velkou inspirací jistý fotograf Krejčí, který fotil na černobílý fotky, už v šedesátých letech, krásný černobílý fotky divadla. Byl velkej odborník. Já jsem byl na mnoha jeho výstavách a tak jsem z toho něco pochopil.
- A jak jinak Vás obohacuje divadlo? Mimo to, že se účastníte těchto akcí.
- Divadlo mě jenom takhle emocionálně, že se mi to líbí. Já se na to koukám. Některý divadlo má děj, kterej znám, co jsou takový ty klasický hry, co jsou v Národním divadle Brno. A některý prostě koukám na ty herecký výkony, těch představitelů. Což je třeba HaDi, kde ten děj není zas až moc důležitý.
- Chodíte do všech brněnských divadel?
- Kdepak. Já chodím do toho HaDi. Tam chodím někdy. A častěji chodím do Mahenovýho nebo Janáčkovovýho. Jestli je to balet, činohra, opera, všechno se mi líbí. V poslední době jsem viděl „Labutí jezero“. Předtím jsem viděl „Louskáčka“ o Vánocích. Obojí bylo moc krásný. I když balet jsem nepreferoval.
- Co se Vám konkrétně líbí na HaDi? Proč kromě těch tradičních scén navštěvujete i HaDi?
- Mě se líbí... Předtím jsem hodně chodil do Divadla Na provázku, teďka tam nechodím tak často. I když se taky někdy najde příležitost. Toto je mi tak hodně podobný začátkům Divadla Na provázku. Taková bezprostřednost. Já nevím, mně se to líbí. Emocionálně se mi to líbí. Je to hezký, nápaditý. Líbí se mi ty výkony, jednotlivý výkony těch herců.
- Sledujete ty herce i na jiných scénách?
- Ne. Já vůbec nevím co je to za herce. Mě se prostě líbí, že hrají s nasazením, jak se umí pohybovat po jevišti a že vymýšlí různý akce, a tak. Že bych něco takhle soustavně sledoval, to ne.
- Jaké hry jste v HaDi viděl?
- To už si nepamatuju. Já tam nechodím tak často. Tak třikrát za rok. Nepříliš často. Když mě někdo nabídne, že mám lístek tak tam samozřejmě jdu. Ale abych tam chodil sám, tak to se mi nechce.
- Takže si sháníte lístky ...
- ...příležitostně.

- Čtete někdy taky recenze anebo ne?
- Ne, to jsem nikdy... Jednak ani nevím, kde bych je četl. Kdybych na tu hru viděl někde v novinách...já čtu z novin akorát „Respekt“ a v něm tam bývají občas recenze na divadelní hry, ale nebývá to brněnský divadlo. Bývá to na pražský většinou. Nebývá to místně. No a jiný noviny já nečtu, takže...
- A na internetu si všímáte?
- Na internetu. Mě občas teď chodí nabídky na ty slevy a tam HaDi taky bývalo občas. Takže to mi chodí. Kdyby tam měli nějakou akční cenu, tak bych šel. To já jsem si nechal poslat na veškerou tu kulturu, ten „Slevomat“ nebo jak se to jmenuje. To si nechám posílat, a když tam něco objevím.
- Spojíte si někdy divadlo s nějakou společenskou událostí? Třeba nějaké večírky, Silvestr nebo nějaké takové akce?
- Kdybych někdy dostal pozvánku na charitativní akci, tak bych šel. Ale nepamatuju si, že bych někdy byl. Vždycky jdeme někam na víno třeba. Nebo během představení když je přestávka, si dáme taky víno.
- Chodíte i někam blízko HaDi, třeba do „Švandy“ nebo do nějakých podniků co jsou v okolí?
- Jako do hospody?
- Ano, jestli Vám HaDi spojuje s nějakou konkrétní hospodou nebo podnikem?
- To mě mrzí, že oni tam nic takového nemají, že v rámci divadla není nic takového. Takže jdeme vždycky někam vedle. Ale to jdeme pokaždé někam jinam. Posledně jsme byli, abych byl přesný, za bývalou Vyškovskou hospodou v takový studentský vinárně.
- Všímáte si i toho co mají na sobě lidé oblečené, když chodíte do divadla?
- Já se hned dívám po těch hercích. Ale ty diváky. Ti chodí tak normálně do toho HaDi. Nikterak extravagantně ani výstředně ani mimořádně oblečení. Úplně normálně, v riflích a tak, jako já teďka. Ale samozřejmě do toho NDB chodí normálně v kvádru. Ženy tam chodí v takových těch šatech, spíš nápadnějších. Pěknějších, v takových těch křiklavých barvách. Tak to jo. Ale co se týče těch malých scén, tam lidi chodí úplně standardně jako po ulici.
- Vadí Vám to, anebo Vás to nějak zaráží?
- Právě, že ne, protože to jsou divadla, která jsou takhle určený pro všední den. A pro takový, když jednoduše jde třeba člověk jen kolem a něco ho zaujme. A nemusí se kvůli tomu někde strojit a někde se chystat a leštit boty a tak. To je na těch divadlech právě to hezky. Před lety jsem chodil, už za studentských let, do Divadla Na provázek hojně, to ještě bylo na Malinovského náměstí a potom teda tady taky. A tam jsem prostě chodil takhle. Tehdy tady bylo takový jedno divadlo. Možná tady bylo i HaDi, ale to nevím. To jsem chodil, ale to se hrozně těžko sháněly lístky.
- Vzpomínáte si na nějaký první anebo nejsilnější zážitek s HaDi?
- Ne. To abych řekl pravdu, tak ne. Já jsem předtím dlouho nebyl. Ale byl jsem na nějaký hře... Loni jsem byl na podzim, ale to už...já to rychle zapomenu. Takového mimořádného, to spíš Divadlo Na provázku, ale to už jsou leta, ještě když tam hrál Donutil nebo Polívka, to bylo dobrý. Ale konkrétně s HaDi. Jestli to má být na HaDi, takto si nevzpomenu. Mne se to prostě líbí jako celek, ale že bych si dal nějak do paměti... Tak jako si nepamatuju z divadel nic. Teď se mi to líbí momentálně a za dva dni už o tom nevím. Vypustím to a neukládám.
- Ty hry nejsou takové, že by Vás nějak ovlivňovaly?
- Ne, že by mě ovlivňovaly to už vůbec ne.
- Jsou pro vás estetické?
- Emocionální zážitek, který trvá po určitou dobu a možná ještě druhý den. A pak už to skončí a třeba koukat dál.

- A je něco z kultury co Vás ovlivňuje?
- Ano, výtvarné umění. Jako fotograf, byť jako amatér. Tak chodím na malířský..., výstav fotek není až tak moc. Ale chodím na výstavy jakéhokoli umění. Dokonce jsem v „Klubu přátel Domu umění“ a oni mi posílají po internetu mailem pozvánky na vernisáže. Třeba objekty. Hrozně se mi to líbí. Já jsem spíš zaměřený na to vizuální než na to slovesný. Nebo do Vaňkovky chodím na ty výstavy. Když mám čas. Ono je to tak kolem šestý hodiny večer, takže to mám čas každý den. Když mi pošlou pozvánku tak vždycky jdu.
- Je nějaké divadlo, klidně i mimobrněnské, které Vás zajímá právě vizuálně, architektonicky?
- Byl jsem poprvé vloni s dětma v Národním divadle v Praze. To jsme byli na nějaké hře od Jáchyma Topola, spíš z 50. let, něco takovýho. Oni nám vždycky dají poukázku do nějakýho pražskýho divadla a my si vybereme a pak jdeme do hospody. Uděláme si takový kulturní večer. Dvě děti bydlí v Praze, takže tam i přespíme.
- Takže to divadlo se Vám líbilo?
- Mne se líbí všechno. Buď to se mi to líbí kvůli tomu ději, který znám a který je třeba i nějak netradičně podanej. Anebo se mi líbí, když ten děj není tak výraznej, jak ty herci se snažej. Ty výkony.
- Takže Vás baví sledovat i tu práci, kterou si za tím představíte?
- Ano i tu práci. Vím prostě, že to není jednoduchý se to naučit a vymyslet. A oni tam mají spoustu svého vlastního, že si něco domyslí a dodělají. Takže to se mi líbí, to pozorovat. Člověk kouká na hru vln v řece a kouká, jak se to třpytí a kouká na to, aniž by to mělo nějaký další děj. Divadlo někdy nemusí mít děj.
- Vy jste vděčný divák.
- Jo, já nikdy neodejdu z divadla, že to byla blbost. Z kina jo, to se mi stalo, že jsem se nechal přemluvit na nějaký film. Ten děj byl nějaký obyčejnej, akční. Byla to kravina. Ale divadlo je vždycky pěkný. Teď zrovna se chystám pozítí na „Revizora“ do Mahenova divadla.

- přes Revizora a jeho inscenování v Mahence (otázky na scénu a kostýmy), se dostanou k nejsilnějšímu divadelnímu zážitku; hra „Hráči“ hraná amatérským divadlem v Českých Budějovicích; líbí se mu ruský humor (osobní konverzace)

- Jednoduchá scéna. Žádná velkolepá.
- Takové scény se Vám líbí?
- Jo. Ale musí to bejt postaveno na dialozích. Potom scéna nemusí být složitá, když je to postavený na dialozích těch herců nebo na nějakým zvláštním ději. Buď dialogy anebo musí být ten děj nějaký trháč. Pokud je to klasická hra, je lepší, když má klasickou scénu. Nemůžou dát Romea a Julii a nemůžou ho hrát v riflích někde na židli, to už je takový...
- A viděl jste ten film s Leonardem DiCapriem?
- Ano.
- A líbil se Vám?
- Pokud je to jako umělecký záměr tak je to dobrý, ale pokud to dělají jen proto, aby na tom ušetřili... to už se pozná. Pokud je to umělecký záměr dá se to hrát jakkoli. Ale nesmí to z toho čouhat jako sláma z bot.
- Myslím, že už jste odpověděl na všechno.
- No, říkám ve čtvrtek jdu na toho „Revizora“. Pak zatím nevím. Ale já si vlastně můžu ukázat na kteroukoli hru a budu na to mít lístek.
- Tak to je ideální jak se dostat do divadla.
- On mi dá ty zaměstnanecký a já si pak sednu, kam chcu.

- Všímate si reakcí publika?
- To se mi líbí. Když jsem teď byl na tom Národním divadle, tak ty lidi to opravdu ocení. Potlesky ve stoje, křičí tam bravo. Když jsem byl na tom baletu teď, tak lidi tam jákali už v průběhu toho. A bylo to fakt výborný. Já tomu nerozumím. Nevím, jestli tancovali dobře nebo ne. Ale bylo to pěkný. Bylo to prostě hezký. Působilo to dobrým dojmem. Možná kdybych četl kritiky tak bych se vyděsil. Proto já je nečtu. Protože kritik vidí, že herec udělal blběj krok a baletka se tam zapotácela. Ale já to nevím a mě to to nezajímá. Kritiky čtou jiní kritici anebo ti herci, když si o sobě chtějí přečíst něco odbornýho. Ale pro diváka to nemá cenu, číst kritiky.
- To je zajímavý názor. Já jsem se s tím smířila už dávno.
- Vy hrajete divadlo?
- Ne já právě píšu.
- Divadelní hry?
- Ne, kritiky.
- A divadelní kritik.

- osobní konverzace

- bydlí na ulici Údolní